

LINDRENDE SOMMER

Sylvester Blondin

PERSONER:

ALAIN

SUZANNE

LOUIS

CLAIRE

DIGTEREN

REDAKTØREN

BARTENDER

SCENE 1.

REDAKTØREN:

Kære Alain. Tak for dit manuskript ”Der er ikke meget jeg kan huske, men det her glemmer jeg aldrig”, som vi nu i redaktionen har læst. Det interesserer os meget. Det er en både hård, gribende og indimellem ret sjov bog. Vi er dog mest begejstret for første del, der er både hård og satirisk, og du har et smukt og sprudlende sprog! Så er der et større trosperspektiv der måske mangler lidt krop på sig. Og til sidst kærlighedsdigte eller digte henvendt til en form for engle. Er det for spredt? Måske? Skal vi mødes? Det kunne være efter syvende august hvor jeg er tilbage fra ferie?

Jacob Cederberg, Chefredaktør, Forlaget Tranebold

ALAIN:

Tusinde tak for hurtig tilbagemelding. Jeg vil rigtig gerne komme til møde, er det hos jer?

REDAKTØREN:

Ja, oppe på mit kontor i indre by.

ALAIN:

Lad os så mødes efter den syvende August, hvor du er tilbage fra ferie.

REDAKTØREN

Kære Alain

Efter vores møde og dit efterfølgende arbejde har vi i dag diskuteret manuskriptet grundigt på vores redaktionsmøde. Du har nået meget, men alligevel er vores kritik grundlæggende den samme: Vi har stadig en fornemmelse af at blive holdt lidt på afstand. Og at englenerne, mangler noget substans.

ALAIN:

(I sorg) Substans, hvordan? Jeg har gjort alt hvad I sagde, Jeg kan prøve igen, bare giv mig tid til at prøve igen!

REDAKTØREN:

Vi savner at komme helt tæt på. Derfor synes vi, det er tid til at få friske forlagsøjne på teksten. Måske ser andre helt anderledes på den end os. Og du er altid velkommen til at sende os nye manuskripter i fremtiden. Det håber vi, du vil! Det er virkelig et stærkt og vigtigt stof, du skriver om, og vi ønsker alt det bedste for manuskriptet.

SCENE 2.

ALAIN siddende på en barstol med hovedet i hænderne. En bartender tørrer glas.

ALAIN:

(I komplet sorg) Forbandede, forpulede, fucking forlag. 1 års arbejde komplet, helt og holdent spildt! Her har jeg gået og været overbevist om at jeg var *noget*, at jeg *betød* noget. At jeg havde po-ti-en-ti-a-le. Hvad fanden skal jeg gøre nu? (Imiterer) For meget engle, og for spredt. Herren være i nåde! (Nu i endnu dybere sorg) Først siger de at man er fantastisk og har dette her store talent, og så pludseligt har man ikke fornøjet lige præcis hvad *DE* havde i tankerne. *Substans* min bare røv.

SCENE 3.

ALAIN stadig siddende i baren, et pludseligt lyn af håb rammer ned i ham.

ALAIN

(Vækkes til dåd) GUD! Nu har jeg det. Suzanne! Ja, for helvede, Suzanne. Det er vel ikke sådan at du går og gemmer på sidste uges avis vel? Kulturtillægget. (Bartenderen nikker, og rækker ham en avis. Han læser højt) ”Hun er med sine levende, og avantgardistiske malerier én af de helt store stjerneskud, som vi skal holde kraftigt øje med”. (Til bartenderen) Du har vel ikke en femmer til telefonboksen, vel? Hvis det ikke er til for meget besvær....

Bartenderen rækker ham én

SCENE 4.

Oplæsningsaften på Perec. ALAIN møder SUZANNE oppe ved baren. De omfavner hinanden.

ALAIN:

Hej, dér var du!

SUZANNE:

Hej, du. Lang tid siden hva´

ALAIN:

Ja, det må man nok sige. Nå er det så her du folder dine vinger ud?

SUZANNE:

Ja, det er altid sjovt at se, eller ja... høre hvad der foregår blandt jer forfattere.

ALAIN:

Ja, eller, (Trist) *os* forfattere....

SUZANNE:

Hvad så?

ALAIN:

Det går bare ikke så godt med, ja....

SUZANNE:

Karrieren?

ALAIN:

Ja, eller det der tilbage af den.

SUZANNE:

(Påfaldende overbærende) Åh nej kære du! (ser sit snit) Hov. Ja, bartender! Stik mig lige en Bloody Mary til... uden tomatjuice eller andet halløj! (Og tilbage) Hov, hvad var det du sagde?

ALAIN:

(Forlegent) De har bedt mig finde en anden redaktør. (Alain trommer med fingrene) Jeg ved ikke hvor -i hele denne blå drejende verden - jeg skulle finde sådanne én. (Bittert) men de gjorde det jo *kun* efter halvandet års intens skrivning og endnu vigtigere... tankearbejde!

SUZANNE:

(sympatisk stadig) Ja.. det ligger også krystalklart i min svimlende erindring, altså mit første afslag. Chin up! Det skal nok gå, prøv lige at smage den her, den skal nok få dig på andre, lidt mere rosenrøde tanker.

ALAIN:

Men jeg er jo i chok!

SUZANNE:

Søde, stakkels Alain dog.. Du får det stadig som om nogen har stukket dig med en kniv i ryggen.. Fandme ikke her i min butik. Du må da bare skrive noget andet..

ALAIN:

(Såret) Jeg kan sku da ikke bare skrive *noget* andet! Det andet var genialt, men det forstår du sikkert ikke....

SUZANNE:

(En forbipasserende fanger hendes opmærksomhed) Hej smukke, lang tid siden... vidste ikke du også ville dukke op, så havde jeg taget nogle andre sko på.. og en større tørst.

ALAIN:

Jeg går lige ud og ryger.

SUZANNE:

Jeg kommer lige om lidt, skal bare lige... ja hvad sagde du?

ALAIN:

Nej, i 'm alright. Hvis I lige vil have mig undskyldt.

ALAIN går ud. Han står pludselig ved siden af DIGTEREN

ALAIN:

Var det ikke dig med teksterne om død, sorg og ødelæggelse. De var altså *virkelig* fine.

DIGTEREN:

Det var da altid noget, at nogle syntes det. (Tager sig til hovedet) Men det er lige meget nu.
Fuldstændig lige meget.

ALAIN:

(Reel gejst) De var altså virkeligt smukke!

DIGTEREN:

Jeg er blevet stemt ude af ham der driver stedet. Jeg er kommet på den sorte liste, i den røde bog, gid helvede tage ham, og han må brænde i den forfærdelige helvedesild.

ALAIN:

(Forbandende) Du skal passe på med hvad du ønsker dig. Helvede er et meget reelt sted.

(eftertænksom pause) Tror jeg.

DIGTEREN:

Men tak for ordene. Det rammer et *voldsomt* tørt sted.

ALAIN:

(Nysgerrigt) Du må kunne læse op andre steder?

DIGTEREN:

(Hånende) ANDRE STEDER, hvad fanden tror du selv.

ALAIN:

Der må da være andre scener, barer. Whatever.

DIGTEREN:

Der findes altså ikke andre steder. Du må forstå... sig mig engang. Jeg har ikke set dig før, er du ny??

ALAIN:

Ja.

DIGTEREN:

(Tiøren falder) Åh, ja. Sådan. Ha. Så forstår jeg det pludseligt meget bedre!

ALAIN:

Undskyld, a 'hva?

DIGTEREN:

Og du skriver også?

ALAIN:

Ja, digte vil jeg nu sige.. men jeg skriver også.../

DIGTEREN:

/Så skal du holde dig langt væk, herfra. Der er kun få der slipper levende ud derindefra. (Lang eftertænksom pause) Nå, nu har jeg vidst også talt over mig. (Nervøst grin) Det må være øllene.

ALAIN:

(Småforvirret) Nå, men så tak for digtene, og et semi-ubehageligt forvarsel.

Hun går. SUZANNE ind.

SUZANNE:

Alain, der var du. Står du herude i regnen og morer dig? Jeg har én du skal møde, (Hiver ham med indenfor igen) Kom her... Jeg tror du virkelig vil kunne lide ham.

SCENE 5

ALAIN, SUZANNE. Suzannes lejlighed. Hun bor i den værste bourgeois-boheme stil. Det roder. Hun har ikke sovet, og er stadig tydeligt påvirket af en substans af en art.

ALAIN:

(Lettere omtåget) Godmorgen... (gnider sine øjne)

SUZANNE:

Ja, hej. Ja, ej undskyld, men der trængte lige til en kærlig hånd.

ALAIN:

(Gaber) Ja.

SUZANNE:

(Febrilsk opryddende, i højt tempo) Ja, du kan jo lige sætte dig.... (flytter tøj fra en køkkenstol)

Hér. Jeg skal lige.... Eller du skal lige.... Eller kan du sætte dig her, så laver jeg kaffe til dig.

(Noget vælter med et brag) Det må du undskylde, her plejer ellers at være meget nydeligt, men de seneste uger har jeg mest været nede i mit attalier hos Louis. Så er det desværre den ordinære husholdning det går ud over.

ALAIN:

Det er helt okay, du. Skal jeg ikke lige tømme askebægeret? Og tørre lidt af.

SUZANNE:

Nej. Please don't. Det gør jeg lige. (Lang pause, hun opdager en halv joint i bægeret og tænder den). Nå, du fik da godt nok flaneret dig i går, hva'.

ALAIN:

Det kan jeg ikke så godt huske. Du må lige opfriske min hukommelse, en lille smule. (Væmmes)

Kan du ryge ud ad vinduet, jeg har en kvalme der vil blive min undergang (Pause) og en brusetablet måske?

SUZANNE:

Nej du kan ryge på dén her, det hjælper.

ALAIN:

(tager imod og hoster kraftigt). Det er godt nok noget kraftig pot...

SUZANNE:

Hash, Alain, det er hash. Den tungeste form for kærlighed. Apropos kærlighed, du var godt nok ude med riven i går.

ALAIN:

ja, det var noget af en aften.

SUZANNE:

Du missede dit livs chance. Lige pludseligt var hun der, og så forsvandt hun mærkeligt nok.

ALAIN:

Hvem? Altså én af dine vener, der helt seriøst mente at deres kunst var for..... stort til denne befolknings mondæne tilværelse.

SUZANNE:

Nej, de er sku ægte nok. Altid sjove at feste med. Nej, hende du var ude og vise din fyldepen til.

ALAIN:

Ja, det ringer en klokke... svagt. Joåh det var hende der komplementerede mit *costume*.

SUZANNE:

Ja, præcis! Du så glad ud når I talte sammen, dit ansigt lyste op. (Tager hans hånd) Hun kom og spurgte efter dig. Hun sagde at I havde en aftale. Men det har du måske glemt, i mellemtiden, mens du rigtigt har ligget på min sofa og fået englefisse.

ALAIN:

Det har jeg da ikke nikke en skid! Hvem er hun så?

SUZANNE:

Hvem hun er! Hun er nok noget af den skarpeste redaktør på denne her side af Pisserenden!

ALAIN:

Oh, merde!

SUZANNE:

Oh, merde indeed....Du var total uden for pædagogisk rækkevidde, min ven. (Pause) (Som en objektiv sandhed) DU – SKÆNKEDE – HENDE – IKKE – EN – TANKE. Forstår du! Og så sad du med alle Louis' venner, og fortalte *sandheder*! Og så forsvandt hun, pludseligt! (Tæller på fingrene) Du nassede også hele tiden mine cigaretter. Og dem vil jeg gerne se igen.

ALAIN:

(Nu gør det først rigtigt ondt) Åh, min svimlende hjerne-akses evindelige banken. Det må du fandme undskylde. Det er ikke sådan at hun efterlod sit nummer, vel? (Finder et dusin

cigaretter i sine lommer) Jeg har jo også tusinde lommer de kan forsvinde i, har du nuppet min Ronson Whirlwind? Den hvor der er indgraveret "Alain" i. Den i sterling?

SUZANNE:

(hun giver den til ham). Nu tror jeg du har fået nok, drik din kaffe og drop digteriet. (Pludselig anfald af optimisme) Nej, nu når du *fuldstændig* har glemt *alt* hvad der skete i går, så hør her! Louis giver mig fandme min helt egen soloudstilling. Jeg har kæmpet så længe for at få mine værker ud i kød og blod. Og nu er der en deadline. En deadline Alain, er det ikke noget af det smukkeste du *nogensinde* har hørt?

ALAIN:

Du har jo ikke lavet et eneste værk siden gymnasiet. Så meget *kan jeg da* huske fra i går, dit selvværd var noget lig nul.

SUZANNE:

(I komplet ignorance) Jo, men det er alt sammen lige meget nu. Louis sagde de mest rosenrøde ord i går... Om mig, min kunst, og min person.

ALAIN:

Er det ikke ét og samme?

SUZANNE:

Nej, dér taget du godt nok fejl. (Griner) Han viskede blødt i mit øre hvor sjældent han har mødt en med så stor styrke i sine værker. Og han vil nok også høre om kunstanmelderen på Politiken vil komme forbi.... Det vil være *skelsættende* Alain!

ALAIN:

(Med hovedet mellem benene) Åh nu banker min kvalme rigtigt på døren..... Altså de *anmeldere*. Tjener de ikke deres hyre på at tryne og køre andre over?

SUZANNE:

(Ugideligt) Det siger du sgu da kun, fordi du ikke er i stand til at håndtere min pludselige succes. (Kigger på sit armbåndsur) Nå, jeg skal også ned og slæbe nye lærreder hen til atelieret, og give mig selv en tur med håndbruseren. Har du ikke noget andet du skal nå?

ALAIN:

Jo, jo. Bevares. Tak for at jeg måtte låne sofaen, og en morgensvimmelhed jeg aldrig har været ude for før.

SCENE 6

ALAIN kommer hjem og aflytter sin telefonsvarer.

CLAIRE:

Hej Alain. Tusinde tak for i går, det var rigtig hyggeligt syntes jeg. Jeg har haft i tankerne hele morgenen at ringe til dig, og invitere dig ud. Og det gør jeg så, nu!

Kunne du have lyst til at mødes og drikke en kaffe? Hvad siger du til i morgen Der er også en reception vi kan tage til. Hvis vi tør! Ved Englen af Langelinie klokken 10?

Så kan vi se hvor kaffen er varmest.

Varme forårskram

Claire.

SCENE 7

Forlaget Tranebold. Reception for digtsamlingen "DÆMON". CLAIRE, ALAIN

CLAIRE:

Alain, dér var du! Jeg vidste du ville komme. (ALAIN bliver perpleks) Du er fandme så nem at genkende. Med dine blomstrede slips, og røde kinder.

ALAIN:

(Han bløder op) Claire?

CLAIRE:

Dejligt at se dig igen.

ALAIN:

I lige måde, du har godt nok fået en professionel statur over dig.

CLAIRE:

Du ser godt nok nervøs ud. Er du okay? Hvorfor ryster du sådan?

ALAIN:

(Defensiv kropsholdning) Ja, ja. Lad os bare for guds skyld rykke noget vin til os, og stille os bagerst ved marmorsøjlerne. Så kan vi gemme os dér.

CLAIRE:

Er du flov over at blive set sammen med mig?

ALAIN:

Nej, nej, det er slet ikke det. *ALTSÅ SLET IKKE.*

CLAIRE:

SLET IKKE?

ALAIN:

Det er mere med det manus dér. Er bange for de stadig kan huske mig, og dermed huske min fejlslåede karriere.

DIGTEREN støder ind i ham.

DIGTEREN:

Hov. Nå, er det ikke dig med englene.

ALAIN:

Jo, altså...

CLAIRE:

Kender I hinanden?

ALAIN:

Nej?

DIGTEREN:

(En magtdemonstration af arrogance) Er du også hér i huset?

ALAIN:

Nej, eller det vil sige.....

CLAIRE:

(Forvirret) Huset? Nårh, forlaget!

ALAIN:

(Urokkeligt) Nej. Det. Er. Jeg. Ikke.

CLAIRE:

(Overtager ydmygelsen) Sig mig engang, går du stadig og boller nittenårige muser. Ude på den højskole, hvor jeg går ud fra at du stadig arbejder.... Eller hvad, har du fået en sag på nakken?

DIGTEREN:

Det. Nej? Hvad fanden snakker vi om?

CLAIRE:

(Hvisker i ALAINS øre, som en hemmelighed) Digter.... Eller digterspire... In spe.....

ALAIN:

(Leger med) MALPROPER.

CLAIRE:

Nå Alain min skat, skal vi ikke se at fordufte, og komme væk fra de fallerede forfattere der lugter langt væk af firserne! Kan du ikke lige tage et par flasker med fra baren, så spæner vi!

ALAIN:

Jo, rigtig god idé (Et element af selvhad) det var også en forfærdelig dum idé at tage herind.

CLAIRE:

(Hun opløfter hans selvhad) Nej, tværtimod. Det er altid godt at stikke halen mellem benene, inden en eller anden gammel-klam-mand står og læser et eller andet firstemmigt dramatisk værk op. Om nogle guder, et eller andet sted i antikken. Uha, jeg får helt kuldegysninger af tanken.

ALAIN:

Det går da ikke du går og fryser, hér tag min blazer, den er af Worsted uld, så den holder godt på varmen. Min varme.

CLAIRE:

Ih, hvor er du bare galant. Noble Alain!

SCENE 8

CLAIRE. ALAIN. Siddende med fødderne ude over taget på Perec. Senere.

ALAIN:

Ruller du dem altid så store?

CLAIRE:

Ja, eller jo... (Studerer den) Er den stor??

ALAIN:

Jeg tror bare ikke jeg skal have mere, ellers tak.

CLAIRE:

(Tager et stort sug, lægger sig ned på ryggen) Nå, men kære du. Der var noget med nogle engle?
Hvordan med dem?

ALAIN:

Ja, eller jo. Det er da helt klart et gennemgående motiv! Vent, hvad, hvordan ved du i grunden det?

CLAIRE:

Det er bare sådanne noget jeg ved, jeg har jo været i branchen i mange år, ordet rejser hurtigt....
Du ved. Men; optræder de som virkelige personer, karakterer eller hvordan...

ALAIN:

Nu rører du ved min forfængelighed. Det ved jeg ikke helt om jeg er klar til. Det er jo noget med at underlægge sig fiktionen... jeg mener da helt bestemt at det er en form for civilcourage.... I at... i det mindste.... prøve.

CLAIRE:

Men jeg tror du misforstår mig. Jeg mener bare... Agerer de på et reelt plan, eller i et mere metafysisk, drømmende plan?

ALAIN:

Det kan jeg som sagt ikke svare på... For mig har det været sådan... øhm.. siden jeg var ung..

CLAIRE:

(Irritabelt) Du ER ung.

ALAIN:

Nå jo, ja. Ha, ha. Nu slår det klik for mig. Jeg *er* ung. Men lige siden jeg var *ynge* har de, stået meget klart for mit indre drømmeunivers. Det har været noget med at stå på en mark et sted i Nordsjælland og have sig et mærkeligt miljø. Og der har de fulgt mig, meget tæt. Når jeg har vandret rundt med isfuglen på skulderen, i den golde, døde industri og haft.... Ja....

CLAIRE:

Når du har haft hvad....

ALAIN:

(Lukker hendes tankerække) Nattetanker!

CLAIRE:

Det lyder jo meget, altså både smukt og sympatisk. For slet ikke at sige.... Fantasifuldt.

ALAIN:

Hvem har sagt noget om fantasi!

CLAIRE:

Men hvis jeg skal være helt ærlig, og det tænker jeg jo gerne du vil have at jeg er. Så lyder det som om du har været meget ensom.... (lang pause) Håber ikke du tager det ilde op.

ALAIN:

Jeg *HAR* været meget ensom. Det er igennem lyrikken jeg har haft venner, og dybe meget virkelige slægtskaber, med alle de andre forfærdeligt dygtige digtere. Digtning er jo ligesom sten.

CLAIRE:

Sten?

ALAIN:

Jaer, sten. Geologi du ved.

CLAIRE:

(Bliver pludseligt forelsket i billedet, det har hun aldrig hørt før) Nej, det ved jeg ikke Alain..

ALAIN:

De oplagrer ting som fremtiden så, kan trække information ud af!

CLAIRE:

(Skifter taktik, lægger an til intimitet) Har nogen nogensinde sagt til dig, at du ligner en sol når du ryger?

ALAIN:

(Blufærdig) Nej, mener du en *god* eller en *ond* sol. For Gud har med sin kæmpestore skaberkraft skabt begge.

CLAIRE:

Det er meget smukt sagt, En *god* eller *ond* sol. Sådan har jeg aldrig tænkt på det før.

ALAIN:

(Ramt af fornyet energi) Nej, men på nogle måder skaber jeg sådanne billeder inden i mit hoved. Jeg kan nogle gange blive ved! Mine venner kan blive noget så forfærdeligt duperet af det. Eller ramt af afsky.... jeg kan aldrig helt skelne mellem de to ting.

CLAIRE:

(Nyt forsøg på at vinde hans gunst) Skal jeg ikke lige rette på det her for dig. Det går ikke at din fire-i-en-hånd mister sit format! (Hun retter hans slipseknude meget ømfindtligt, og kysser ham på kinden) Hov. Nå, nu kom jeg til dét. Måske var det dét om Gud der fik mig i stødet.

ALAIN:

(Læner sig tættere ind) Du behøver ikke ligefrem at træde i det.

CLAIRE:

Går du for resten ikke og mangler et sted at være.... eller skrive?

ALAIN:

Jo, det gør jeg faktisk.

CLAIRE:

Jeg spørger fordi i forhold til dit manuskript, vil jeg gerne gå videre med den. Men det kræver at vi to starter op sammen, på ny.

ALAIN:

Nå, det lyder da fortrinligt, for slet ikke at sige... håbefuldt!

CLAIRE:

Jeg kender nemlig et sted, et rigtig fint studieværelse, her tæt på. Og det skal ikke koste dig noget, men til gengæld, kræver det at du arbejder på manuskriptet. Og viser flid.

ALAIN:

Flid er en æressag. Det vil jeg rigtig gerne, det var da overordentligt sødt af dig. Tusinde tak.

CLAIRE:

Du skal ikke takke, du skal skrive Alain.

De kysser

SCENE 9

ALAIN siddende foran sit skrivebord.

ALAIN:

Kære engle, jer i himlens høje...

Tusinde tak for medgang

Tusinde tak for den gyldne skrift.

For jeres tro på mig forsvinder. Forhåbentligt. Aldrig.

Jeres vingeslag er som flere barndommens forårslys, det er jeres lys der rører mig

Dybt

Og jeres: Den Hellige. Kærligheden.

Jeg tror jeg lyser nu

Åbner i ikke lige galant skyerne

Lader lyset komme ned til mig. (Pause) Jeg må være blevet sindssyg. (Pause) For jeg kan nemlig mærke jer. Ja, lige nu. I dette hellige sekund. Og sekundet efter.

I må have givet mig noget så smukt, som en rustenrød besvimelsessky.

Så giv mig et tegn!

Et kæmpe tordenbrag lyder.

SCENE 10

ALAIN og LOUIS, om natten, alene på Perec. Drøm.

ALAIN:

Sidder du der og græder?

LOUIS:

Hér ligger man på både knæ og albuer, og har favnen fuld af snot, og så spørger du om noget så dumt?!

ALAIN:

Jamen, hvor er vi?

LOUIS:

Hvad mener du?

ALAIN:

Det føltes ret uvirkeligt, som om jeg har været her før... LOUIS pudser sin næse Men det har jeg ikke.... Vel?

LOUIS:

Det ved jeg sgu da ikke.

ALAIN:

Det er lidt som om der er en højere mening med at vi mødes.... Hvem er du i det hele taget?

LOUIS:

Det gider jeg sgu da ikke fortælle dig.

ALAIN:

Nå, nå. Men hvad græder du over?

LOUIS:

Hvad rager det dig? Din snot (Mere snot) jeg tror bare.... Eller nej. Lige meget.

ALAIN:

Jeg hedder Alain.

LOUIS:

Ja, ja. Allan.

ALAIN:

ALAIN! Det er fransk og betyder lille sten, smuk, nobel eller gemytlig.

LOUIS:

Nå, men jeg hedder altså Louis, og det betyder.....(mere snot) altså Louis.

ALAIN:

Nå, men jeg prøvede altså bare at være høflig.

LOUIS:

Betyder dit navn måske Høflig, hva '! (Mere snot) "Noble Alain" sikke en omgang pis, du kommer ikke langt med hverken høflighed, eller noble handlinger.

ALAIN:

(Rykker sig tættere på) Jeg kan se på dig, at det gør ondt helt inden i dig. Er det første gang du giver slip?

LOUIS:

(Fjerner sig en smule) Er du måske psykolog dit skvat?

ALAIN:

Nej, men jeg kan se at det er meget ubehageligt.

LOUIS:

(Bliver perpleks) Hvad fanden ved du om det?

ALAIN:

Jeg har da også følelser, Jeg gemmer mig bare ikke i sådanne en (Kigger sig rundt) mørk katedral, Du skulle tage og snakke med nogen. Tror du i grunden vi er i Firenze?

LOUIS:

(Pludselig følsom) Det ved jeg da ikke, men når du nu siger det, så er det godt nok smukt.

(Genfinder sin vrede) Eller hvad er det, du får du mig til at sige! Du burde få dig en ordentlig røvfuld. Hvad siger du til det.

ALAIN:

(Prøver at tage hans hænder) Skal jeg komme over og holde om dig?

LOUIS:

(Bliver helt febrilsk) Nej, for fanden, fy for satan. Der er aldrig nogen der har holdt om mig, og sådanne skal det forblive. HER – ER – DET – MIG – DER – HOLDER – OM – DIG Forstår du det?! (Bliver pludselig kåd ved tanken) Du må til gængæld godt massere mine fødder, vil du det?

ALAIN:

Nej, ellers tak. Det lyder lidt for..... intimt.

LOUIS:

Det må du selv om, de har ellers en voldsom styrke, mine fødder. Jeg har haft flere af mine klienter igennem, hvor de simpelthen er kommet i en trance. Bare ved at røre ved dem.

ALAIN:

Det lyder ellers imponerende nok. Men jeg har det fint med bare at lytte, tak!

LOUIS:

Det er næsten firdobbelt-royalt. Du må sige til hvis du kommer på bedre tanker.

ALAIN:

Tak, det skal jeg nok.

SCENE 11

Todelt scene. ALAIN og CLAIRE i ALAINS nye lejlighed. LOUIS og SUZANNE nedenunder på Perec.

ALAIN:

(Beskæftiget med en flyttekasse) Nå, jamen, her er da rigtigt fint.

CLAIRE:

Syntes du virkeligt det?

ALAIN:

Ja, eller øhm altså her er lidt småt og spartansk, ... ja Men med lidt entusiasme skal jeg da nok gøre det fint og hjemligt.

CLAIRE:

Du må godt ryge herinde, lige på nær i sengen.

ALAIN:

Det er hermed noteret. Sikke et selvportræt jeg lige fik bag mine drømmegardiner.

(Tænder en cigaret og tilbyder hende, hun tager imod og tænder selv)

Kan du lige hjælpe med denne her plade. Og skruerne, har du set dem.

CLAIRE:

(Ignorerer det) Du skal vide at forpagteren, han kan ikke lide renderi om natten, Han kræver sin nattero. Så hvis du får besøg så sørg for at de bliver og sover. Eller lister sig stille ud.

ALAIN:

Skruerne Claire!

CLAIRE:

Jeg mener bare at, og det er slet ikke for at blande mig. Men du skal være fast besluttet på at arbejde når du er her. Ved godt her ikke er noget skrivebord som sådan... men sengen må da gå?....Så du har jo faktisk ikke tid til besøg, vel?

ALAIN:

Jeg kan stort set skrive over det hele... eller nej på nær toilettet. Eller, jo jeg har da skrevet et på lokumsdigte før... Hov, hér var de, kan du række mig skruetrækkeren?

CLAIRE:

Hvad med at jeg kommer et par gange om ugen, og så kan vi... (Får ham tættere ind på sig) se på dine tekster.. Hvis du ikke føler det er for invaderende.

ALAIN:

Invaderende, nej slet ikke. Tværtimod, det vil kun være godt med et par øjne. Et par *friske* øjne.

CLAIRE:

Ja, øjne det har jeg da...

ALAIN:

Syntes du at plakaten med balletdanseren skal være hér.... Eller hér?

CLAIRE:

(Med ild i øjnene) Den sidste der boede her, blev aldrig til noget.

Imens. Nedenunder. SUZANNE er i gang med at vaske LOUIS' fødder.

SUZANNE:

Du må altså undskylde for sidst, ved ikke hvad der slog klik for ham....

LOUIS:

Ja, det er da klart en streg i regningen. Men, vi har da alle været unge... og overmod er det der gør en kunstner, til kunstner. Men du må ikke tro at jeg er svag. Jeg kan til hver en tid spise sådan en som ham, morgen, middag (Læner sig ind) og aften....

SUZANNE:

(Betaget) Jaah. *Det* er jeg sikker på at du kan.

LOUIS:

Du havde da heller ikke opsøgt mig, og fået kunstfond hvis du ikke havde et eller andet element af galskab i dig.

SUZANNE:

Åh ja, du har så evigt ret Louis...

LOUIS:

At du så ikke har lavet et *rigtigt* værk siden.. det kan vi altid tale om.

SUZANNE:

(Tager rigtigt fat i hans fødder) Jeg har jo udmærket godt hørt om dem, dine to senede helligheder. Men det er nu engang noget helt andet at sidde ansigt til ansigt med dem.

LOUIS:

Ja, de har båret mange skæbner.

SUZANNE:

Ja, min! Forhåbentligt.

LOUIS:

(Læner sig tilbage) Jeg har aldrig behøvet betale for en pedicure i mit liv!

SUZANNE:

Sikke heldig *du* er!

LOUIS:

Jeg er uvurderlig! (Pause, nu i ny toneart) Prøv og læg min fod i din favn.

SUZANNE:

(forrevet åndedræt) Din fod... i min favn.

LOUIS:

Ja, lige nøjagtigt.

SUZANNE:

Med eller uden sko?

LOUIS:

Det må du bestemme.

SUZANNE:

Uden. Med eller uden strømper?

LOUIS:

(Stønnen) Hvad tror du selv?

SUZANNE:

(Undertrykt stakåndet) Jeg kan næsten regne det ud....

LOUIS:

(Med voldsomt velbehag) Ja, nøjagtig sådan.

SUZANNE:

(Dufter til LOUIS fod) Som silke. Vanilje. Opaliseret sæbe.... du har gjort dig umage.

LOUIS:

(Saftigt) Ja, dit lugteværktøj fejler da ikke noget. (Han kysser hende)

SUZANNE:

Jeg ved slet ikke hvad jeg skulle gøre uden dig Louis. Og dine fødders spådom.

LOUIS:

Så, så..... og husk imellem tæerne. Og under mine trædepuder.

SUZANNE:

Må jeg vise dig mine skitser?

LOUIS:

Senere, Suzanne, senere. Først skal du lave en guddommelig eliksir.

SUZANNE:

På dig?

LOUIS:

Jaer. *Af* mig.

SUZANNE:

Jeg kan slet ikke vente.

LOUIS:

Nu har du været omkring mine ekstrinsiske muskler, nu til de mere bøjelige dele.

SUZANNE:

(Staver sig igennem det) ekstrinsiske...

LOUIS:

Ja dem der styrer mit afsæt og fleksion.... De mindre hedder intrinsiske. (Lægger hovedet tilbage i et støn)

Tilbage i lejligheden. ALAIN og CLAIRE

ALAIN:

Så det er Louis' der er forpagter? Du har bedraget mig Claire.

CLAIRE:

Bedraget, og bedraget.

ALAIN:

Jeg føler mig pludseligt ulykkelig i en grad jeg slet ikke har ord for.

CLAIRE:

Åh, men du er da det sødeste paranoide skravl jeg længe har mødt Alain. Der er ingen bagtanke, kun det at du skal skrive. Intet andet.

ALAIN:

Men.../

CLAIRE:

/Med den optræden du lavede sidst, er jeg sikker på at ingen tænker noget ondt om dig. Louis har udmærket fortalt hvad du gjorde. Det var jo kun nogle af Louis' *meget* vigtige venner du fik sat på plads, det er da kun godt at du ikke lefler for andres holdninger, men står fast ved din egen, ligegyldigt hvor meget du så at sige sætter røven i vandskorpen.

ALAIN:

Alle har onde tanker dybt inden i sig, og jeres vil blive min undergang, og slutningen på min karriere.... I tror sikkert alle at jeg virkelig er en nar i særklasse.

CLAIRE:

Nu er her da blevet meget fint....

ALAIN:

Hvad er han i stand til, ham Louis??

CLAIRE:

(Kommer til kort) Jamen, det kan jeg da sagtens sige dig. Han er kunstpusher Alain.

ALAIN:

Jamen..

CLAIRE:

Jamen hvad.... Første fix er *altid* på huset.

ALAIN:

Hvad har det med mig at gøre. Vil han *mig* ondt?

CLAIRE:

Han investerer i dig. Og det er ment på *alle* tænkelige måder.

ALAIN:

Er Suzanne så fuldstændig fortabt? Er vi så fuldstændig tabt?

CLAIRE:

Han har en ting med unge kunstnere, som han opkøber, for at de kan stige i værdi. Er det ikke snedigt? Der har været så mange igennem her. Skal jeg måske hente en tudekiks til dig?

ALAIN:

Det er da ret foruroligende for min position. Og i virkeligheden ret ækelt, er han ikke ret gammel?

CLAIRE:

Jo, gammel og gammel. God rådgivning har jo ingen alder! (Flår ham ind til sig) Men husk at hans "gode næse" også er til sne, så hvis han tilbyder dig af posen så afslå for guds skyld. Den coke han render rundt med, er noget forpestet noget. Den kan kun sende dig direkte ind på akutmodtagelsen.

SCENE 12

En trappesten udenfor Perec. SUZANNE sidder og udmåler pulver i små poser, da ALAIN kommer gående.

ALAIN:

Hvad laver du?

SUZANNE:

(Ryster med posen) Nårh, dét her. Det er en lille sidegesjæft jeg laver, det giver lidt ekstra, hvis du forstår. Jeg få først svar fra Statens kunsthåndværk om noget tid..

ALAIN:

Kommer du alene?

SUZANNE:

Ja... han.... Han kommer nok lige om lidt. Vil du ikke sidde?

ALAIN:

(Sætter sig) Jeg troede aldrig du gik udenfor en dør.

SUZANNE:

Det gør jeg da heller ikke.

ALAIN:

Du sidder da her

SUZANNE:

Nej, men nu... nu har jeg sat mig ned for at... for at se på... ja, på folk. (Pause) Hvor bliver han af?

SUZANNE:

Han sidder sikkert stadig inde i bagrummet og viser alle hans favoritter fra Maskinfabrikken.
Han skulle være lige på trapperne.

ALAIN:

Okay, så. Må jeg se dit atelier?

SUZANNE:

(Forlegent) Nej, det.... (Lyver stort) Roder lige nu, og værkerne tørrer.

ALAIN:

Passer det nu helt?

SUZANNE:

(På randen af et sammenbrud) Ja, ja (Pause) eller nej det gør det ikke. (Falder i hans arme) Åh Alain, jeg får ikke lavet en skid. Jeg sidder hele dagen og blander farver og vrider pensler, men når det så kommer til stykket, så kan jeg kun male træer. Og der er sku da ingen der kun gider se på træer! Vel. (Pause) Vil du ikke nok med ind? for Louis holder snart seance for eliksiren...
Det bliver højst okkult!

ALAIN:

(Rejser sig) Jeg tager hjem!

SUZANNE:

(Tager hans hånd) der er altså *virkeligt* gang i den derinde.... Jeg kan ringe til dig i morgen, det lover jeg (Alain vender sig væk)... det gør jeg! Det gør jeg, Alain.

ALAIN:

Au revoir mon chère

SUZANNE:

(Hun vender ham mod sig og kysser ham på kinden) Ciao Amore!

En ildevarslende stemning breder sig.

SCENE 13

ALAIN bedende på knæ i Cattedrale di Santa Maria del Fiore i Firenze.

ALAIN:

Jeg har brug for jer. Hører i mig? Mit liv står og falder på netop dette øjeblik. Det hele er ved at gå neden om og hjem for mig. Jeg føler mig pludseligt alene i denne ubarmhjertige verden.

Ingen forstår mig. Ingen forstår min skrift. I er de eneste der *rigtigt* forstår mig, gør I ik' ? Mine bønner når aldrig længere end til soklen, og jeg drømmer et utal af drømme om min endelige undergang. Min undergang. Jeg fornemmer at jeg er uønsket i denne verden. Mig der ellers har al det som andre mangler, billeder! Farverige, strålende billeder. Ærede jer siddende ved Vor Faders fødder, kan med jeres guddommelige kraft lyse ned og give mig min substans tilbage.

Ser pludseligt et tegn

Hører i mig?

ALAIN falder grædende sammen.

SCENE 14

ALAIN og CLAIRE. De sidder på gulvet i Alains lejlighed og er i gang med at gå hans digte igennem.

CLAIRE:

Du har jo ikke fået lavet så meget, som jeg havde forventet af dig! Samlet set er det ret usammenhængende.....Men lad os starte et sted. (Peger i teksten) Sig mig engang.... kunne himlen ikke være noget mere end... Storartet?

ALAIN:

Noget mere end (Pause) Storartet?...

CLAIRE:

Ja, altså kunne den ikke være for eksempel.... Grådig?

ALAIN:

(Bliver lystig ved billedet af en grådig himmel) Grådig, ja en grådig himmel. (legesyg) Og måske utrolig velhængt?

CLAIRE:

(Tager ikke imod den flirtende tone, hun er for professionel) Der er ikke tid til flere af dine anale vittigheder. Det har jeg altså slet ikke tid til, ikke med al det jeg har i sinde med dig. (Ryster på hovedet) Du skriver her; "Himlen er storartet og den eneste kærlighed for mig". Kan en himmel være en kærlighed, altså det kan det måske for jegét, men for mig som læser der forvirrer det.

ALAIN:

Det beklager jeg.

CLAIRE:

Du må ikke tage det så tungt.

ALAIN:

Det gør jeg skam heller ikke. Men at noget så livsvigtigt som kærligheden skal udskiftes, det smerter da.

CLAIRE:

Det skal ikke udskiftes, billedet vil bare kunne være *meget* klarere, og dermed vægte større i digtet.

ALAIN:

Jamen, hvad skulle det så være?

CLAIRE

Det ved jeg da ved Gud ikke.

ALAIN:

Jeg tror heller ikke Gud ved det.

CLAIRE:

Det er det der hedder *Les Mot Juste*.

ALAIN:

Det lyder fransk.

CLAIRE:

Det *er* fransk (Pause) det betyder ”Det helt rette ord”. (Gravalvorligt) Og du må forstå vigtigheden i dét her. Det er altså dødsensalvorligt! Guddommelige digte, er det for meget at bede om?

ALAIN:

Nå, nå.

CLAIRE:

Ja, ja. (Pause, peger derefter endnu et sted i teksten) Og her er kærligheden lidt for ubestemt.

ALAIN:

(I krise) Er kærligheden ubestemt? Det kan ikke være rigtigt!

CLAIRE:

I *teksten*

ALAIN:

I teksten, ja.

CLAIRE:

Et hvis nu himlen er storartet, så må den være noget mere velkendt for jeget. Hvad er velkendt for jeget?

ALAIN:

Det er du

CLAIRE:

Ej nu smigrer du mig. Men for *jeget inden* i teksten. Alain jeg har som sagt *lidt* travlt med det her, så du må lige koncentrere dig. Jeg har brug for at du skriver de bedste digte. Altså overhovedet muligt. Det kunne – hvis du er heldig – gå og hen og blive noget så gammeldags som *guddommeligt!* SÅ! (Slår ned i teksten) Der står ordet ”Det” rundt regnet tyve gange i teksten.

ALAIN:

(Noterer sig bag øret) Jaer?

CLAIRE:

Hvad er ”Det”

ALAIN:

Ja, (Noterer) Hvad – Er – Det. Ja, det er jo det.

CLAIRE:

Det kunne for være et stykke tøj.

ALAIN:

(Noterer) Et – Stykke – Tøj, for eksempel en spearpoint skjorte. Eller et par rigtig lækre mokkasiner.

CLAIRE

Ja, det kunne det nok godt være. Er det noget du ejer, noget jeg kan se... føle på!

ALAIN:

(Han opdager hendes flirtende tone) Ja, et sted bagerst i kosteskabet, de er sku ret fede de mokkasiner, jeg har også et halvt tusind manchetskapper af Engelsk oprindelse. (Satser hele butikken) Sig mig engang, må jeg invitere dig på middag?

CLAIRE:

Middag, ude i byen?! Så må jeg nå hjem og gøre mig kunstig!

ALAIN:

Nej, hér. Jeg laver en muslingepasta der er *to die for*.

CLAIRE:

Åh det er sødt af dig, men det behøver du ikke.

ALAIN:

(lidt for lystig med billederne. I frygten om et afslag) Og der findes da intet så naturligt som dine gustengule øjne. Men det kan jeg nok slet ikke forklare dig...

CLAIRE:

(Rejser sig) Jeg har et møde i den anden ende af byen, så jeg er egentlig allerede for sent på den.

ALAIN:

Men vi er slet ikke nået til englene endnu!

CLAIRE:

Og jeg skulle helst ankomme før de begynder at gå på toilettet hele tiden.

ALAIN:

Det er dem jeg har set mest frem til at skulle vise dig.

CLAIRE:

(På vej ud af døren) Derefter er det svært at følge med. Så sidder man dér helt alene. Det var dejligt at se dig, jeg ringer, ikke?

ALAIN:

Les mot juste Claire (Pause) Det var *kortvarigt* at se dig. Du ringer bare. Jeg er ved telefonen *hele* aftenen, og tager den kun hvis det er dig.

Hun sender ham et luftkys halvt ude af døren.

SCENE 15

Prec. Nat. SUZANNE OG LOUIS er i høj vigør. ALAIN er indebrændt.

SUZANNE:

Ej, Louis, jeg kan slet ikke holde til mere ros.

LOUIS:

Ja, men hvad kan jeg sige, du er et naturtalent. Jeg er fandme ikke følsom på nogen måde, men der er nu noget i dig. Noget som gør mine øjne mærkeligt fugtige.

Et brev kokain falder ud af LOUIS' brystlomme idet han vil tage en skjorte på. SUZANNE samler det op og lægger det tilbage hvor det kom fra.

SUZANNE:

Du *er* da følsom. Bare på din helt egen, meget unikke, sådan hårdhændede måde!

LOUIS:

Hvad er der i vejen med din ven, han ligner fandme en der har fået taget en blodprøve der viste de *helt* forkerte tal.

SUZANNE:

Alain, er du okay?

ALAIN:

(Olmte) Ja, ja. Jeg har det udmærket.

SUZANNE:

(Uden anseelse) Nå, nå. (tilbage til LOUIS) Ja, men altså i fremtiden tænker jeg at vi starter med en solo, og så kan vi lave nogle arrangementer for et eller anden godt formål, også for at få åbnet mere op for dine mæcener...

ALAIN:

(Har alligevel noget på hjerte) Mæcenere, dig og dine connaisseurer. Jeg har udarbejdet en voldsom skepsis hvad sådanne nogen som dig angår.

SUZANNE og LOUIS:

Mig?

ALAIN:

(Peger på LOUIS) Dig og din magtelite.

LOUIS:

Hvis *du* nu bare holder jer til mig. (Holder hende tæt ind til sig) Ik, min solstråle?? Jeg kender alverdens mennesker, fra New York helt til Singapore.

SUZANNE:

Jo, og nu har du også givet mig mit helt eget attalier, og en erhvervsaftale med en forretning der sælger lærreder.

ALAIN:

Hvor skal den udstillingen i grunden være? Og hvornår?

SUZANNE:

Det gider jeg ikke tale om Alain.

ALAIN:

Men hvad med fondsmidlerne?

SUZANNE:

(Må krybe til korset) Jaer. Det.... Er jo lige det. Er du klar over hvor dyre lærreder er, og champagne. Og så er tyvetusinde jo ikke alverden, vel.

LOUIS:

Der kan du se!

SUZANNE:

(Finder posen med kokain frem fra hans brystlomme) Og ja... du ved.. narkotikapriserne er jo heller ikke dalene.

LOUIS:

(Tager posen fra hende og finder et spejl) Ja, og selvom du nogle gange ser lidt tarvelig ud, syntes jeg at dit potentiale er enormt! tro mig. Det Ved. Jeg! Jeg har allerede ideer inden i mit hoved, som bryder med alt du før troede var muligt at eksekvere. (Sætter sig) Men hvad så med dig, din digterpik. Hvordan (Pause) Kan du holde styr på ordene?

LOUIS folder en hundredkroneseddel og gør tre baner kokain klar.

ALAIN:

(Perpleks) Jo, eller ja. Sig mig engang er det egentligt ikke meget pudsigt at Suzanne ikke har lavet et eneste værk mens hun har været i din varetægt?

SUZANNE:

Nu syntes jeg altså, at vi lægger låg på krydsforhøret. Du behøver ikke ødelægge den gode stemning med dit udfritteri... for helvede!

ALAIN:

Du taler om helvede når du selv er havnet her i djævelens manege.

LOUIS:

Ja, og sikke jeg skal tidligt op! Åh, hvor er det dog skønt at sidde her mellem (Tilbyder Suzanne, som sniffer) Dig min solstråle. Og dig din kværulant.

ALAIN:

Kværulant, hvor har du lært sådan et fint ord?

LOUIS:

(Tilbyder Alain som afslår) Vil du have et fint ord? Afslag fra Danmarks største forlag... hvordan lyder det i dine unge, smukke ørehuller? Uha, en diamant ville *pryde* dine øreflippers rundhed.

ALAIN:

Nå, nå.

LOUIS:

(Opdager pludseligt en følsom side) Nå, jo. Jeg kan jo godt lide dig, selvom du hverken bliver digter, eller skuespiller.-(Sniffer den sidste bane, ligger hovedet tilbage) Hun har til gengæld godt fortalt om din lille deroute. Det var ikke så heldigt hva '. Kom, fortæl mig engang... hvad var det de sagde om det.... (Pause) Dine engle passede ikke lige ind i deres.... Hvad var det de sagde.. format. (En latter lige fra Det Gamle Testamente) Ha, hold kæft hvor er det godt.

SUZANNE:

(Opdager sin del i plageriet) Jeg har altså ikke sagt så meget, kun i overskrifter.

ALAIN:

(Lægger armene over kors) Ja, ja, hav bare jeres korstog over mig. Jeg har mine engle, og jeg har mit hjerte endnu. Jeg har mødt sådanne nogle som dig før. Jeg ved udmærket godt hvad en som dig går og gemmer på... følelser! Store, stærke og voldsomme følelser.

En urovækkende stemning breder sig.

LOUIS:

(Farer op) Tror du dine skoledrengsmoral nytter noget hér? Nul, komme nul komma numsehul!

ALAIN:

Nu kan jeg snart ikke holde til mere bagvaskelse! Det er jo et justitsmord!

LOUIS:

Ja, ja. Så gå hjem og skriv et digt om det!

SUZANNE:

Louis nu stopper du! Han kan slet ikke holde til det dér, han har jo hverken sniffet eller gjort ved.

LOUIS:

Du læner dig bare så meget op ad et lag tæsk, din utaknemmelige manuskriptforfatter.

ALAIN:

Nej!

LOUIS:

Kryber for en knytnæve!

SUZANNE:

Louis, nu behøver det jo ikke blive sådan en..... dæmonisk aften! (Prøver at få ham på bedre tanker) Kom, skal vi ikke gå ud og dele en flaske øl?

LOUIS:

Vi har da også et gøremål af mere... privat karakter... (Slår sig på underarmen)

SUZANNE:

Nå jo, det havde jeg helt glemt., jeg må hellere få rensset ud med noget saltvand.

LOUIS:

Ja, gå ud og gør dig klar. Nålene ligger i medicinkassen. Så skal du få en intravenøst sjælelig opblomstring du aldrig glemmer!

SUZANNE:

Måske maler jeg med følelser fremfor tvang....

LOUIS:

Gå du ud og læg dig. Så kommer jeg ind om lidt, og tæller til ti. Og før jeg når til syv, sover du!

Hun går

LOUIS:

(Tager fat i ALAIN. Som et tordenvejr) Jeg får fandme kvalme af dig. Og tror du virkelig jeg nyder at give hendes vridende røvhul pæl hver anden aften. Tror du det er noget for mig. Men du har ikke en skid at byde på, har du forstået!

Pakker kokainen sammen, og folder en pakke cigaretter i ærmet.

ALAIN har frygten malet i øjnene

Dig og dine engle.. Er det virkelig det bedste du kan komme på? *Ingen* gider læse om sådanne noget. Kan du ikke skrive om død, selvpineri, eller kærlighed ligesom alle andre? Kan du? Du bliver aldrig til en fucking skid, forstår du det? Så kan du jo gå i kirke og tale lidt med dine engle om det! Uh, ja. Ned på knæ med dig Alain og bed, bed til at dette her ikke bliver din undergang.

Hva '!

Han regerer ikke.

Hva '!

Han er stadig stiv af skræk

Nu ville de jo have kommet frem, hvis de altså fandtes, det er jo bare noget du bilder dig ind, så du kan jo vågne op med sådanne én her.

LOUIS samler op i Alain, giver ham en syngende lussing, da han ikke reagerer, giver han ham et smækkys. *Talking Heads – Artist Only.*

SCENE 16

ALAIN foran sit skrivebord. Han folder hænderne i bøn.

Dansk visemelodi 17. årh / Thomas Kingo 1681

Hvad er mine år,
som smugende svinder og snigende går?
Hvad er min bekymring? mit tankefuld sind?
min sorrig? min glæde? mit hovedes spind?
Hvad er mit arbejde? min møje? min sved?
Forføngelighed,
forføngelighed.

O rigdom og guld,
du jorderigs afgud i skinnende muld!
Du er dog af verdens bedragelig ting,
som vokser, aftager og veksles omkring,
du er dog, i højeste mærke og med
forføngelighed,
forføngelighed.

Ak, yndest og gunst,
du hastig opstegne og faldende dunst,
du kunstigt opblæste og hvegende vind,
som tusind har øjne og dog løber blind,
hvad er du, når man dig ved solen har set?
Forføngelighed,
forføngelighed.

SCENE 17

ALAIN vågner I LOUIS' lejlighed. I det han prøver at rejse sig fra sengen, opdager han at han er fastbundet og at LOUIS er i gang med at male ham.

LOUIS:

Nej, bare bliv liggende, jeg har fat i noget meget massivt hér.

ALAIN:

Hvad laver jeg her? Men endnu mere præsent, hvad laver *du*?

LOUIS:

Det er sagen fuldkommen uvedkommende, så lig stille, ingen pludselige bevægelser!

ALAIN:

Har jeg sovet her?

LOUIS:

Ja, hvad fanden ligner det?

ALAIN:

Jeg er bare forvirret, er det her en drøm?

LOUIS:

Føles det som en drøm, nej vel?

ALAIN:

Det er godt nok absurd, hvorfor er jeg *afklædt*?

LOUIS:

Så, så, ikke flere spørgsmål! (Maler med vilde gestikulationer)

ALAIN:

(Begynder at hulke) Må jeg ikke nok tage mit tøj på (Opdager en hævet vene på sin underarm)

Og, hvad er nu det?

LOUIS:

Ja, du sprællede godt nok noget da jeg stak den ind, men du har givet mig overnaturlige kræfter Alain. Jeg har ikke kunne male siden firserne, og nu, med dig som min model er jeg i gang med.... Ja noget der umiddelbart - som jeg ser det godt kunne komme på UNESCOs kulturarvsliste!

ALAIN:

Hvad har du ellers gjort ved mig? Har du gjort noget ved Suzanne?

LOUIS:

Det med Suzanne er fuldkommen konsensuelt. Så hold nu din kæft om det, det er lige meget nu, se hvad du har givet mig! Overnaturlige kræfter Alain. Jeg har det fuldstændig ligesom Dmitri Mendeleev dengang han drømte det periodiske system, mand!

SUZANNE ind.

SUZANNE:

(Fuldstændigt intetanende) Wow. Jeg har lige malet noget *totalt* guldalderagtigt, med nogle rimelige heftige seksuelle undertoner...

ALAIN:

Det er ikke som det ser ud.....

LOUIS:

JO, det er grangiveligt det, det ser ud som!

SUZANNE:

Hvorfor har du ikke noget tøj på?

ALAIN:

Han har anæsteseret mig, og derefter forulempet min person! Og brugt mig til motiv.

LOUIS:

Ja, og kom her og se hvad det er blevet til... Der en del af din opblomstring min kære... at fryde dig over min succes.

LOUIS tvinger SUZANNE til at se på maleriet.

LOUIS:

Nu skal du altså beskrive hvad du ser, prøv at observere hver detalje, lige hvad der falder dig ind.

ALAIN:

Nej! Det må du ikke, for Guds skyld!!!

SUZANNE:

Det er jo smukt, Louis, det er jo rigtigt smukt.

For hver betragtelse bliver hun mere og mere skræmt af hvad hun ser. LOUIS svarer med et stønnende "Ja" hver gang hun betragter noget nyt

Jeg mener. Han svæver. Han svæver oven på noget der ligner vat... eller er det skyer
Hvor er det i grunden voldsomt, du har da aldrig malet noget så..... voldsomt før.
Èt er at han har vinger, men at der fra dem kommer menneskehænder til syne, det er godt nok
lidt abstrakt. Men det er som om der er flere versioner af ham, svævende.
Og, hvad; fire hjul, som er et hjul ved hver version af ham.
Det er som om han er lavet af funklende krysolit. Og at det ætser på lærredet.
Og alle fire versioner ser ens ud
Og der er hjul inden i det store hjul som udgør hans krop.
Og alle hjulene kan ligesom bevæge sig i alle retninger, samtidig, uden at dreje.
Og hele hans krop, hans ryg, hænder, vinger og hjulene var fulde af øjne.
Og der er øjne inden i de øjne.
Og der er som om det er alle væseners ånd, der er der.

LOUIS: (Ekstremt veltilfreds)

Ja, sådanne noget har du aldrig set før....

SUZANNE:

Jeg kan ikke tro mine egne øjne, jeg tror ikke jeg har været så bange og så rørt på samme tid.... I
hele mit liv.

ALAIN:

MEN!/

SUZANNE:

/Du *er* en engel. Du er en engel Alain.

ALAIN:

Det tror jeg ikke på.

SUZANNE:

Det kan jeg slet ikke holde ud, det her.

LOUIS:

(Gennemskuer) Det er altså dén her slags kunst vi laver her. Og hvis du ikke kan holde til det så må du finde et andet sted at florere.

SUZANNE stormer ud.

ALAIN:

Jeg skal lige....

LOUIS:

Du skal ikke en skid, du! Du bliver bare liggende dér, nu er jeg først lige kommet i gang. Men det er slet ikke det vigtigste... det vigtigste er at eliksiren virker!

SCENE 18

Alain og Claire på taget af Perec.

CLAIRE:

Jeg har gode nyheder Alain.

ALAIN:

Nå, jamen det glæder mig da.

CLAIRE:

Nu skal du ikke blive for balstyrisk.

ALAIN:

Balstyrisk, nej da! Det er bare siden at Louis pumpede mig fuld af jeg ved ikke hvad, så har jeg haft det underligt.... opløftet.

CLAIRE:

Ja, jeg tror ikke at det kun var urter.... Men jeg kan godt mærke det på dig.

ALAIN:

Kan du?

CLAIRE:

Ja, eller nej det er en lodret løgn. Du virker stadig som den samme gode sagtnodige, selvslettede person, som jeg mødte.

ALAIN:

Tak, tror jeg.

CLAIRE:

Nu kan jeg ikke vente mere. Siden sidst, er det som om der er sket noget med din skrift. Det er som det har fået magiske kræfter.

ALAIN:

Så du kan godt lide det?

CLAIRE:

Lide det! Jeg elsker det Alain, du har simpelthen formået at skrive det bedste digt jeg nogensinde har læst.

ALAIN:

Jamen, jeg har også gjort mig *umage*!

CLAIRE:

Det kan man godt mærke, ved du hvad. Jeg tror jeg læste det en tredive-fyrre gange i går. Jeg var nødt til at have det med i bad, derfor er det blevet lidt vådt.

ALAIN:

Vådt er også godt.

CLAIRE:

Men altså, ét godt digt er jo ikke nok til en bog, muligvis til Politikens midterspalte.

ALAIN:

Det kan jeg godt se.

CLAIRE:

Men jeg er nødt til at stikke en kæp i hjulet for din entusiasme Alain. Der er ét problem.

ALAIN:

Et problem, med mig?

CLAIRE:

Det hele handler ikke om dig.

ALAIN:

Jamen, hvad er problemet så, du sagde lige – hvis jeg husker rigtigt at digtet var *fremragende*.

CLAIRE:

Ja, men nu forholder det sig sådan at verdensøkonomien er skrantende, og det påvirker også, ja hvad kan man sige vores position, eller din for at være helt præcis.

ALAIN:

Åh nej. Økonomi, det er altså ikke min stærke side, jeg er jo nu engang digter.

CLAIRE:

Du er simpelthen nødt til at flytte.

ALAIN:

Flytte? Hvad!

CLAIRE:

Ja, det går af helvedes til for Louis. Hans finanser er helt på røven, han skylder her og dér. Og lige om lidt så er det inkasso der står for døren. Så du kan godt se at vi ikke kan have dig BZ 'énde!

ALAIN:

Kan jeg ikke flytte ind hos dig, bare for en periode?

CLAIRE:

Det ved jeg nu ikke helt.

ALAIN:

Jo, nu når jeg har en magisk kraft inden i mig.... Tror jeg.

CLAIRE:

Du kan sove der et par dage, jeg har ligesom også andre ting at tage mig til. Men så skal du også være ude.

ALAIN:

Ja, højst et par uger.

CLAIRE:

ET PAR DAGE!

ALAIN:

Tusinde tak

CLAIRE:

(Kærtegner hans kind) Hvem kan sige nej til en engel.

Et orgel tordner igennem med himmelske toner.

SCENE 19

ALAIN. SUZANNE. SUZANNE har pyntet op i den helt store jubilæums-stil. Hun er iklædt en kirsebærfarvet cocktailkjole og sorte støvler. Der er ingen gæster kommet. Hun sidder foran sine malerier af træer og tager for sig af champagnen.

ALAIN:

(Kommer listende) Sidder du her?

SUZANNE:

Dig! Du er fandme den sidste i hele den her smukke verden jeg har lyst til at se.

ALAIN:

Jamen, hvorfor? Jeg har Thunbergia med, de bliver kaldt "Susanne med det Sorte øje", er det ikke sjovt. (Pause, søgende) Har der været mange?

SUZANNE:

Du skal slet ikke begynde!

ALAIN:

Begynde på hvad?

SUZANNE:

Ja, kan du ikke se at der er helt tomt? Der kom ikke nogen. Jeg har lavet firehundrede Canapéer og pyntet fint op. Og så er der *ingen* der dukker op. Og det er din skyld!

ALAIN:

Min skyld?

SUZANNE:

Ja, din skyld din forpulede kunstnermuse. Du må have noget nær den grimme smag i munden. Din bagholdspestilens.

ALAIN:

Nej, nu må du altså lige slappe af.

SUZANNE:

SLAPPE AF! Det er ikke mig der er blevet brugt som model til Verdens Ottende Vidunder!

ALAIN:

Hvad fanden i helvede taler du om?!

SUZANNE:

Ja, hvorfor tror du at alle er blevet væk?

ALAIN:

Det ved jeg da ikke? Dårlig timing?

SUZANNE:

Dårlig timing, hvad fanden skal det ligne. Louis har samlet hele eliten til reception for det maleri af dig! Og alle er helt på røven over hvor fedt det er, fem stjerner har det fået. Og der er allerede flere samlere der har budt helt svimlende summer for det.

ALAIN:

Men det har da intet med mig at gøre?

BARTENDER:

Hey, du dér. Så nåede jeg at få fat i dig. Du skal altså betale din regning.

SUZANNE:

Jamen, jeg har da altid...

BARTENDER:

Ja, men nu er det tid til afregning. Den lyder på syvogtyvehundrede. Og seks en halv...

SUZANNE:

Hold da helt kæft.

ALAIN:

Hér lad mig!

Han rækker ham et bundt sedler af guddommelig karakter.

BARTENDER:

Sig mig, er det for sjov det her? Lira. Du kan squ da ikke betale i Lira, det er ikke Firenze, du!

SUZANNE kryber sammen og giver sig til at græde.

SCENE 20

ALAIN foran sit skrivebord. Han folder hænderne i bøn.

Dansk visemelodi 17. årh / Thomas Kingo 1681

Ak, venskab og tro,
som alt efter lykken véd fløjen at sno!
Du smukke bedrager, du heldige skalk,
som skuffer så tit i bedrøvelsens kalk,
du er, som og jeg af forfarenhed ved,
forfængelighed,
forfængelighed.

Ak, kødelig lyst,
som mangel med dødelig læber har kyst,
dit fængende tønder, din flyvende gnist,
har mangel i evige luer henhvist,
din skål synes honning, men drikken er led,
forfængelighed, slynget hen
forfængelighed.

Med yndest jeg skal
fremskinne blandt englenes hellige tal,
misundeligt øje mig ikke skal se,
Guds ansigt mig altid i øjne skal le,
der skal jeg bespotte den avindsyg død

SCENE 21

ALAIN træder ind ad døren på Perec. LOUIS ligger under bordet og roder rundt.

Bag ham er portrættet af ALAIN som engel udstillet svævende foran karmoisinrøde gardiner.

ALAIN:

(Ud i rummet) Hallo?

LOUIS:

(Stikke hovedet frem fra sit skjul) Jaer?

ALAIN:

Sig mig engang; hvad fanden laver du?

LOUIS:

(Leder febrilsk rundt) ja, ja. Bevares. Der var en af dem der i går med vilje -tror jeg - pustede til banerne, og jeg syntes jeg fik øje på en smule.

ALAIN:

(Høfligt) Gik det da for sig?

LOUIS:

Ja, mand. Sikke en fernisering, det hedder i øvrigt fernisering, fordi det sidste lag man giver maleriet, kalder man for fernis. Og derfor til fernisering, giver man sit værk fernis. Er det ikke vildt?

ALAIN:

Jo? Eller....

LOUIS:

(Lader blikket vandre hen på maleriet) Nu mente jeg jo ikke at mit mesterværk behøvede dét, men det skadede ikke.

ALAIN:

Jeg kan slet ikke fatte, at det var dét billede du så for dit indre. Det er altså rimeligt langt ude.

LOUIS:

Du kan tro folk de græd, du!

ALAIN:

Hvad er det du har gjort ved Suzanne. Hun er helt fra forstanden, Louis.

LOUIS:

Nå, hende. Ja. Skid hul i hende. Han får øje på Alains fødder under bordet. Hun er ligegyldig nu, det er nu mere dig der betyder noget. Det var godt du kom, for jeg er slet ikke færdig med dig! Han kravler på alle fire mod Alain. Hører du! Din skidespræller, jeg skal få dig op skal jeg!

ALAIN:

(Flygter let) Nu skal du stoppe med at misbruge mig. Jeg er færdig med den slags.

LOUIS får fat i ALAIN og der opstår tumult.

LOUIS:

Du er slet ikke færdig her, jeg har store planer med dig, forstår du, STORE PLANER. jeg skal brygge så meget saft på dine fødder.

ALAIN:

NEEEEEEEEEJ.

LOUIS:

Jo, kom her!

ALAIN:

Det må du ikke!

LOUIS:

(Begynder at fiksere ham med reb) Uhhhh, pragteksemplaret af en digter. (Pause) Nå, så fik vi tøjet af dig, og det var da utroligt som du er mejet ud, manchetknapper, slipsenål, ærmeholdere, strømpeholdere. Det må da tage dig en krig hver morgen. ALAIN skriger om hjælp. Der er ingen der kan høre dig her, du. (Han putter en gag-ball i munden på ham) Og du kan ikke spille hellig, for du er nemlig ikke en skid hellig. Dig og din skide redaktør. Og eliksiren har mistet sin kraft, og jeg mangler substans Alain. Det kan godt være du tror at din skrift kan alt muligt. Men ikke uden min tilkendegivelse. Og min magiske eliksir. Åh Alain. (begynder at tage hans sokker af). Jeg har ikke sovet i fire dage, for jeg har ventet på dig, og din guddommelighed. (Stikker en tå i munden, og slikker) Åh, ja, Og nu skal du fandme få som du aldrig har turde drømme om.

Han propper ALAINs fødder i en skruetvinge

Er du klar. (Alain skriger med gagballen i munden)

(Han skruer til) Nu skal jeg få den substans.

(Han skruer til) Hørte du det, din drengerøv?

(Han skruer til) Burde dine engle ikke være kommet nu, og stoppet mig?

(Han skruer til, stønner) Åh, det her bliver massivt!

ALAIN får vristet gagballen ud af munden og skriger

ALAIN:

Claire, Claire, du havde ret. Han er jo et monster. Jeg vil ikke være en kilde som folk bare tapper af, det er jeg slet ikke bygget til.

LOUIS:

Hold dog din kæft (Han leder igen efter streger i gulvtæppet) Du bliver bare lige hvor du er, jeg har jo slet ikke fundet kanylerne frem endnu. (Diabolsk latter). Vi har alle nydt godt af dine lurede forsøg på at blive anerkendt. Til helvede med dig og dine engle!

På "til helvede med dig og de engle" træder CLAIRE ind og smider en drink lige i hovedet på LOUIS. LOUIS reagerer som om det var et glas fyldt med syre.

SCENE 22

Drøm. ALAINs soveværelse. CLAIRE kommer frem til ALAIN. Hun er hans skytsengel. Hun har vinger på.

CLAIRE:

Du har det jo ikke godt, Alain.

ALAIN:

Hvem er du?

CLAIRE:

Din skytsengel.

ALAIN:

Har jeg sådan en.

CLAIRE:

Jeg giver dig styrke.

ALAIN:

Det hele er helt til helvedes til med mig.

CLAIRE:

Sæt dig her ved mine fødder.

ALAIN:

(Han sætter sig) Fødder, ja.

CLAIRE:

Nu har du ikke noget imod at jeg lige holder en hånd på dit bryst, vel?

ALAIN:

Overhovedet ikke.

Hun gør det.

CLAIRE:

Hvad er det med dig?

ALAIN:

Jeg har hele tiden vidst der var noget ved dig.... Noget højstemt, noget ufatteligt gyldent og smukt. Men jeg vidste ikke, at du også er en engel. Jeg troede bare det var din parfume... Noget Elizabeth Arden, eller.../

CLAIRE:

/Men det er i princippet ligegyldigt hvad jeg er i denne her skytsengel-sammenhæng. Det spørgsmål du burde stille dig selv er; Hvad kan hun gøre for mig?

ALAIN:

For mig.

CLAIRE:

Ja, Alain, for dig.

ALAIN:

Jamen, jeg kunne da tænke mig mange ting....

CLAIRE:

Sig frem!

ALAIN:

Jeg vil gerne kunne skrive igen.

CLAIRE:

Ja?

ALAIN:

Og slippe væk fra LOUIS, og hans jeg-ved-ikke-hvad. Den tredjerangsamatør!

CLAIRE:

Shhh Alain, tag det helt roligt.

ALAIN:

(Skammer sig) Jeg ved bare ikke hvad fremtiden vil bringe mig. Jeg må være skabt til noget, jeg ved bare ikke hvad. Der må være en mening som kun Gud kan give mig klart svar på. Jeg vil bare gerne i kontakt med min Gud.

CLAIRE:

Din gud?

ALAIN:

Nå, ja. Undskyld, vores Gud.

CLAIRE:

Hvad vil du bede ham om.

ALAIN:

At få fjernet denne forbandelse der hviler over min person. Det kan godt være de kalder det guddommeligt, men jeg syntes nu det er lidt falleret, og ikke mindst hårdt for psyken, at være en udvalgt.... engel. (Pause) Syntes du ik'?

CLAIRE:

Jo, kære Alain.

ALAIN:

Jeg er nok bare alene. Eller mit hjerte er alene! Eller jeg er verdens største klovn, og i alle har nydt stor latter på min bekostning.

CLAIRE:

Du er alene.

ALAIN:

Jeg vil bare gerne læse højt af mine digte, for dig... eller jer. Vil det være muligt?

CLAIRE:

Ja, Alt kan lade sig gøre. Så vil jeg lige lægge mig i to sekunder, det er noget så udtrættende at holde hånden over dig hele tiden.

ALAIN:

Ja, for du forstår godt mine digte, gør du ik? For dig er min skrift ikke uforståelig, er det vel? Du syntes ikke jeg er mærkelig. Jeg er blevet tillidsskadet et eller andet sted, men jeg ved ikke af hvem? Må jeg godt bare skrive for at bringe alvor, og sjov. Magi og gråd. (Pause) Bare det ene

minut som en læser ville bruge sammen med mig, ville være grund nok til at fortsætte i den her kunstneriske smertetombola. Denne lindrende sommer.

Min engel.

Jeg elsker dig.

I himle langt borte

Råder du over min glæde, og min sorg

I min død, er du der, hos mig

Og holder mig i hånden, indtil jeg lukker mine øjne

For sidste gang

Ja, hos mig.

Talking Heads - Heaven

SCENE 23

SUZANNE siddende ude foran Perec. ALAIN kommer gående forbi.

SUZANNE:

ALAIN!

ALAIN:

(Meget nervøst) Hej! (Hun falder ham i armene) Åh hvor er det dejligt at se dig.

SUZANNE:

(Knuger ham) I lige måde, virkelig, virkelig i lige måde. Kom sæt dig ned.

Han sætter sig

Hvordan går du og har det?

ALAIN:

Tjoooo, det går udmærket.

SUZANNE:

(Stirrer ligeud) Solen er *virkelig* begyndt at skinne.

ALAIN:

Jo.

SUZANNE:

(Stirrer fortsat) Det gør mig glad.

ALAIN:

Det gør dig.... glad, ja. Også mig.

SUZANNE:

(Fortsat) Også dig ja. (Pause) Skriver du stadig?

ALAIN:

Ja, det gør jeg.

SUZANNE:

Hov, nu forsvandt den. Dér røg den orkesterplads i solen. (Griner) Ej, Alain, hvor er det sjovt at sidde her igen.

ALAIN:

(Træder meget varsomt) Hmmm, nej, eller jo. Hvordan med dig?

SUZANNE:

(Drillende) Ja, hvordan med mig.

ALAIN:

Maler du.

SUZANNE:

Åh ja, klart. Det er det du mener. Nej, jeg sidder her og nyder solen de fleste dage. (Ler) Det er simpelthen så sjovt. Altså, nu har vi brugt alle vores teenageår på at tale om kunst som om det var den helt rigtige måde at blive forstået på, den eneste måde. At det var igennem kunsten vi havde vores sprog. Det er næsten det samme som folk der har spillet i orkestre, taler om, når de siger at musikken har et sprog. Vi var bare ensomme Alain, men vi glemte vores sprog, og VI – GLEMTE - AT – TALE – MED – HINANDEN.

ALAIN:

Ja, det kan du have ret i.

SUZANNE:

Nej, det kan jeg have *gevaldigt* ret i. (Bryder ud i latter) Og så var der ham Louis dér. Gud Alain.

Hvad fanden havde han gang i. Sådan en falleret pik, der stadig kun har venner i tyverne. Han var da godt nok både, rædselsfuld, ukristeligt og led. Hans skide eliksir. (Pause)

Det er først nu, når jeg står på den anden side, at jeg kan se hvordan han *digede* af kreativ energi, altså vores. (Pause) Åh den blå magi.

ALAIN:

(Forundret) Den blå magi.

SUZANNE:

Ja, den blå magi, det er noget nogle af børnene siger

ALAIN:

(Befippet) Hvilke børn?

SUZANNE:

Ja, børnene henne i den daginstitution, hvor jeg er på prøvevagter.

ALAIN:

Passer du nu børn?

SUZANNE:

(Indigneret) Ja, hvordan fanden skulle jeg ikke kunne passe børn.

ALAIN:

Undskyld, du. Virkeligt undskyld.

SUZANNE:

Det er okay, det må bare ikke komme som et chok.

ALAIN:

Jeg troede bare/

SUZANNE:

/At jeg grundet min alder, og tidligere stofforbrug *ikke* ville kunne passe børn.

ALAIN:

Stop, stop. Det er slet ikke det.

SUZANNE:

(Stopper sig selv) Nå. Ja, okay. Ha, ha. Nå, men jeg har altså fået opbygget en allerhelvedes stor gæld, for alt han lovede var det reneste fup. Der var squ ikke nogen aftaler.

ALAIN:

Det lød også lidt loddent, altså. Men dejligt at se at du har det godt. Du ser *også* godt ud.

SUZANNE:

(Rejser sig) Tak, tusinde tak. (tager jakke på) Men du skulle bare vide, hvor kloge de børn er. Altså de ting de *siger*.

ALAIN:

Ja, den blå magi. Vent. (Tager hendes hånd) Hvad betyder det egentligt?

SUZANNE:

Ja, det vil du gerne vide, hva' . Jeg har en vagt her om ti. Hvor var det dejligt at se dig.

ALAIN:

Ubeskriveligt dejligt.

SUZANNE:

(Kysser ham på kinden) Det er det uvisse Alain, det er al det vi ikke kender hverken funktion eller grund til. Det er den blå magi.

Hun går.

SCENE 24

LOUIS sidder alene og græder i Cattedrale di Santa Maria del Fiore i Firenze. ALAIN kommer ind.

ALAIN:

Sidder du der og græder igen?

LOUIS:

Nej, jeg luftede bare lige øjnene.... Jo, jeg græder.

ALAIN:

Herinde, helt alene?

LOUIS:

Ja, de fleste turister er gået, efter jeg begyndte at hyle. Men det var godt at du kom, jeg havde bedt om en engel. Og så kom du.

ALAIN:

Du skal ikke tro at dine bønner når hen til mig, du! Jeg havde bare brug for at komme lidt væk fra det hele....

LOUIS:

Men Alain, jeg har brug for dig. Vil du ikke nok være *min* engel?

ALAIN:

(Uden tøven) Nej.

LOUIS:

Hvor meget skal du have for det?

ALAIN:

Nej, blev der sagt. Skal du have den igen? Nej, Louis.

LOUIS:

Årh, surt, mand.

ALAIN:

Ja, jeg kan ikke frelse din sjæl. Jeg er også færdig med min englepraksis. Det må du da forstå. Jeg kan både skrive, og elske igen.

LOUIS:

Ja, hende den bums, mand.

ALAIN:

Nu syntes jeg du bliver en anelse for grov.

LOUIS:

Ja, beklager. Du har ret. Hun er squ en engel.

ALAIN:

(Pavestolt) Ja!

LOUIS:

Jeg er helt ude i hampen, jeg kan ikke male. Jeg bliver aldrig til en skid! Jeg er godt over de tredive, og det eneste jeg kan se tilbage på, er en ungdom der er blevet kunstigt forlænget med diverse hjælpemidler.... Jeg vil bare gerne resocialiseres.

ALAIN:

Kan du se hvælvingerne oppe ved kuplens åbning?

LOUIS:

Ja, det er godt nok flot.

ALAIN:

Nej, "godt nok flot". Prøv nu, denne gang med lidt flere adjektiver. Gerne i præsens. Kan du se de forskellige mosaikker?

LOUIS:

Jaer.. tror jeg nok. De er meget..... gyldne.

ALAIN:

Jaer. Flot. Kan du se på den anden hvælving? Der løber mosaikker på tværs.

LOUIS:

Ja, af hvad der ligner guld?.. eller det skinner, og solens stråler der rammer ned igennem det, får det nærmest til at lyse endnu kraftigere op.

ALAIN:

Du kan da godt lidt. Ja, de er squ helt tilbage fra 1240.... Det forestiller Gud mellem englene, placeret i deres hierarki. Gud har indtaget Kristi skikkelse, helt i overensstemmelse med hvad?

LOUIS:

Det ved jeg squ da ik'.

ALAIN:

Johannesevangeliet kapitel fjorten, vers ni. Nå, det var ikke for at udstille dig. Men altså, Gud viser sig, og til venstre og højre for det, er der skrevet Alfa, og Omega. Altså begyndelsen og slutningen på hele skabelsen.

LOUIS:

Hold da helt op. Det er fandme smukt.

ALAIN:

Ja, ja. (Pause) Så du kan godt se at du ikke bare lige sådan kan købe dig til en engel, vel?

LOUIS:

Hvad fanden skal jeg gøre af mig selv.

ALAIN:

Hvis du nu bare havde ladet dig inspirere af de store skaberværker, arkitekturen for eksempel. Så havde du ikke behøvet al din skæbnesvangre okkultisme. Du må lære at skæbnehengivenhed er noget af det fineste vi mennesker er i stand til.

LOUIS:

Jeg tror ikke på skæbner!

ALAIN:

Du tror ikke på en skid. Men ved du hvad? Det står soleklart for mig, at alle rusmidler har det med at miste effekten til sidst. Selv dem du gik og kaldte guddommelige. Jeg er slet ikke nået til seraferne endnu. De er tit afbilledet med en orange dis omkring sig. (lægger forsigtigt en hånd på hans mave) Du må genfinde din *hara chakra*. Det er den orange, den der styrer kreativiteten.... (kysser ham med den største nåde) Og din seksualitet.

LOUIS:

Hvordan gør jeg dog det?

ALAIN:

Herren se i nåde. Kom, læg dig her i mit skød. Og så luk øjnene.

LOUIS lægger sig i skødet på ALAIN og ALAIN giver sig til at kærtegne hans hår. Så mediterer de.

John Prime – Angel From Montgomery